

Дъждовни капчици

Капчици дъждовни

Падати отъ небето

И орачу трепна

Радостно сърцето.

Чу той тѣхни говоръ

Съ вѣтреца пролѣтень

И на ранни посѣвъ

Поздрава привѣтень.

И въ мечти честити,

Видѣ той отрано

Въ златень класъ израсло

Зърното посѣно.

И кръстци и снопи —

Даръ за трудъ грижовни . . .

Свети, благодатни,

Капчици дъждовни!

П. П. Славейковъ

Приятель

(Истински разказъ)

Боатаръ и Денисъ пѣтуваха съ балонъ, когато привечеръ балонътъ имъ, който летѣше надъ морето, почна бързо да пада по посока къмъ скалистия островъ, Уайтъ. Пѣтниците изхвърлиха изъ коша всичко ненуждно, но въпреки това той продължаваше да пада. Когато можаха, презъ мрака, да съзратъ земята подъ тѣхъ, тѣ видѣха, че безъ друго ще се натъкнатъ на една остра скала.

Сщевременно тѣ бѣха забелѣзани отъ брѣга, гдето цѣла тълпа зрители се бѣше събрала. Когато хората гледаха, тѣ видѣха, че Боатаръ се качи на оградата на кошницата, и преди приятельтъ му да разбере неговата целъ, или да може да го спре, Боатаръ помахаше съ ржка и скочи къмъ морето.

Облекченъ отъ този товаръ, балонътъ почна пакъ да се издига. Той мина надъ скалитѣ и се понесе надъ градеца, гдето, малко по-късно влачещето се вжже бѣ хванато и балонътъ — безопасно смъкнатъ и завързанъ.

Щомъ стѣпи на земята Денисъ се втурна да избави, ако може, отъ удавяване своя самоотверженъ приятель. Но зрителитѣ не бѣха стоели съ скръстени ржце. Единъ докторъ съ автомобиля си бързо стигна на брѣга, отвърза лодка, въ която насканаха доброволци моряци и съ тѣхъ успѣ да стигне при Боатара, когато изнемощѣлъ отъ плуване, той щѣше да се остави на производа на водата. Тѣ го отнесоха въ болницата, гдето, като се съвзе, видѣ надъ леглото си любимия си приятель, за когото щѣше да жертвува живота си.

Водни капки

„Охъ,“ каза Ружка. „Златка ми каза, че ще дойде у дома да играемъ на кукли въ градината, а ето че пакъ вали и ще ни попречи на играта. Защо е този дъждъ?“

Ружка бѣ седнала на дянчето до прозореца и гледаше едритѣ дъждовни капки, които плѣскаха на улицата. Но ето че изъ една отъ най голѣмитѣ капкигизскоми най-мудното сщество, което Ружка бѣше нѣкога виждала. То се изправи на дърваза на отвсрения прозорець, и като се усмихна, взрѣ се въ Ружка.

— Колко си хубавка, каза детето.

Коя си ти и откъде идешъ?

— Азъ съмъ дъждовна фея и ида да ти кажа, защо падатъ дъждовнитѣ капки, каза мъничкото сщество.

Нали знаешъ, че сега е лѣто, малко момиченце, и че слънцето пече много, много силно, та бърже изсушава земята. Забелѣзали какъ посърнали и повѣхнали твоитѣ цвѣта изглеждаха вчера? Погледни къмъ тѣхъ сега! Колко красиви сж тѣ, като пиятъ прѣсната вода. Ние падаме за да напоимъ трѣвата, дърветата и всичко живо. Ако нѣмаше дъждъ, изворитѣ, рекитѣ и даже и моретата скоро биха пресъхнали и не би имало вода за птичитѣ, конетѣ, кравитѣ, нито за малкитѣ момиченца и момченца.

— О, каза Ружка, благодаря ти за дето ми каза това, малка фео. Азъ никога не бѣхъ мислила, че е хубаво да вали дъждъ.

— Богъ праща дъжда точно тѣй, както праща и слънцето, каза дъждовната фея, и Той има добри причини за всичко, което върши. Имай търпение, малко момиченце, слънцето винаги свѣти задъ облацитѣ.

Ружка прострѣ ржката да хване феята, но тя се изгуби, а въ това време тя чу гласа на майка си: „Милото ми дете, задрѣмало до прозореца. Събуди се, Ружке дъждътъ престана слънцето блѣсна и подиръ малко ти ще можешъ да играешъ въ градината.“

Онази вечеръ, когато Ружка преди да си легне, колѣнички до леглото си, да се помоли, между другото тя каза:

„Благодаря ти, Татко Небесни, и за лѣтнитѣ дъждове, които падатъ, за да освежаватъ градинскитѣ цвѣта.“

„Детски другаръ“ е издание на „Комисията за християнско възпитание. Абонаментътъ е 30 лева годишно въ предплатата. За петъ или повече абонамента на единъ адресъ — по 25 лв. Всичко да се адресира до редакцията, улица Гладстонъ, 52, София.